

מ"ת 26128/04/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 26128-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כבוד השופטת נועה חקלאי

מבקשת

מדינת ישראל
ע"י ב"כ מתמחה מר ישראל חזן

נגד

משיב

פלוני (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד חסונה

החלטה

1. בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המכיל שלושה אישומים:

באישום הראשון מיוחסת למשיב עבירה של איומים על אשתו, בכך שביום 14.3.19 בדירה, בנוכחות ילדיהם הקטינים צעק המשיב על המתלוננת ואיים עליה שיפגע בה.

באישום השני מיוחסות למשיב עבירות של איומים והפרת הוראה חוקית, בכך שביום 23.3.19 עת ירדה המתלוננת מהדירה עם ילדיה הקטינים, המתין לה המשיב בשביל סמוך לבניין הדירה אמר לה שהיא מסממת את הילדים ואיים עליה "חכי חכי לא יהיה לך טוב", כל זאת על אף שנאסר על המשיב להתקרב לדירת המתלוננת או ליצור עמה קשר, זאת בהתאם להוראת קצין משטרה, ותוך הפרת ההוראה.

באישום השלישי מיוחסות למשיב עבירות של הפרת צו שנועד להגן על אדם, הפרת הוראה חוקית, תקיפת בת זוג, חבלה כשהעברייני מזוין, פציעה כשהעברייני מזוין, הפרעה לשוטר, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ופציעת בת זוג. על פי עובדות האישום השלישי המשיב הוחתם על כתב ערובה נוסף על ידי קצין משטרה שאסר עליו להיכנס לדירה או ליצור קשר עם המתלוננת, כמו כן ניתן צו הגנה על ידי בית משפט למשפחה אשר אסר על המשיב להתקרב לדירה וליצור קשר עם המתלוננת, ואף על פי כן ובניגוד להוראה ולצו ביום 2.4.19 נכנס המשיב לדירה

עמוד 1

דרך החלון, המתלוננת אמרה לו שיש צו שאוסר עליו להיכנס לדירה וביקשה ממנו לצאת, המשיב יצא מהדירה וביקש מהמתלוננת לא להתקשר למשטרה. המתלוננת התקשרה למשטרה. המשטרה הגיעה למקום, סרקה את הדירה אך לא ראתה את המשיב. המשיב חזר לאחר כ- 40 דקות לדירה, שוב נכנס דרך החלון, המתלוננת הבחינה בו, פתחה את דלת הדירה וברחה החוצה אל חדר המדרגות. המשיב רדף אחריה ותקף אותה בכך שאחז בה מאחור והפילה ארצה. בהמשך דרך עם רגלו על פיה ואמר לה "תסתמי את הפה, תפסיקי לעשות רעש". משהמשיכה לזעוק לעזרה חנק אותה בכך שאחז באמצעות ידיו בחוזקה בצווארה, בהמשך משך אותה מחולצתה, דחף אותה בגבה, משך בשערה עד שהמתלוננת מסרה לו שהיא נכנעת והם נכנסו לדירה. המשיב נעל את הדלת חבק את המתלוננת, הובילה למטבח, נטל שני סכיני מטבח, אחז סכין בכל יד, ניסה לדקור את המתלוננת בחזה אך היא התגוננה והצליחה להסיט את ידו ולהעיף את אחד הסכינים מידו. בהמשך עמד המשיב מאחורי המתלוננת, אחז בחוזקה ביד אחת בצווארה ובידו השנייה דקר את המתלוננת במוותן ימין, וגרם לה חתך ופצע, תוך שהמתלוננת זועקת כל העת לעזרה. בהמשך הסכין נפל מידו של המשיב אך הוא הרימו ודקר את המתלוננת פעם נוספת במוותן שמאל, וגרם לה חתך במוותן, המטומה ורגישות. המתלוננת ניסתה להשתחרר מאחיזתו אך המשיב המשיך ותקפה תוך שבועט בה ומכה אותה בפניה באמצעות ידיו. בהמשך, בסלון, הפיל המשיב את המתלוננת דקר אותה באמצעות הסכין תחת חזה ופצע אותה בכך שגרם לה חתך במעבה הבטן, המתלוננת הצליחה להדוף את המשיב קמה וניסתה לברוח אך הוא אחז בה שוב ומשך אותה והמתלוננת נפלה ארצה. בעודה על הרצפה חזר ותקף אותה בכך שבעט בכל חלקי גופה תוך שהמתלוננת זועקת לעזרה, ומבקשת את רחמי המשיב אך ללא הועיל. בהמשך המתלוננת הצליחה לקום על רגליה אך המשיב נטל סכין מהרצפה, אחז במתלוננת מאחור וניסה לדקור את המתלוננת בראשה ובצווארה, אך המתלוננת הצליחה להתגונן ולזוז, ומיד המשיב אחז בחוזקה בראשו וחתך את המתלוננת בצווארה, וגרם לה חתך רוחבי בצוואר. בשלב זה הגיעו השוטרים לדירה ודפקו בדלת, המתלוננת הצליחה לפתוח הדלת תוך שהמשיב מנסה למנוע ממנה להגיע לדלת, אוחז בה ומושך אותה מחולצתה. המשיב ניסה לסגור את דלת הדירה אך השוטר גבר עליו ונכנס לדירה. המשיב נאבק בשוטר והתפרע עד אשר השוטרים השתלטו עליו ואזקו אותו. המתלוננת פונתה לבית החולים שם טופלה במיון בהדבקה ובתפרים לפצעים.

3. ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, ועם זאת טען כי הדברים המיוחסים למשיב באישום השני אינם עולים כדי איום ("חכי חכי לא יהיה לך טוב") כך גם טען לקושי מסוים ביחס לעבירה של הפרת הוראה חוקית שכן לדבריו המפגש היה אקראי בפארק, הילדים הבחינו בו וניגשו אליו ולדבריו המתלוננת היא זו שהתקרבה אל המשיב ולא הוא אליה, באשר לאישום השלישי, ב"כ המשיב הצביע על פערים מסוימים בגרסת המתלוננת (לפיה ציינה כי נכנס לדירה מהחלון ובמקום אחר ציינה כי נכנס מהדלת, כך גם הצביע על פערים בגרסה בנוגע ליציאה לעבר המדרגות) לדבריו המתלוננת היתה שתויה והחבלות נגרמו לה במהלך המאבק עם המשיב.

4. הגם שב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, עיינתי בתיק ואכן קיימות ראיות לכאורה בתיק.

באשר להסתייגויות שהעלה ב"כ המשיב ביחס לאישום השני: בתיק קיימת תלונתה של המתלוננת ממנה עולה כי כאשר ירדה עם הילדים למטה ראתה את המשיב בשביל ליד הבניין, כשדבריה הוא עושה סביבה סיבובים ומסתתר בין השיחים, ואז פנה אליה בדברים, לקח את הילדה הקטנה ואמר לה "חכי חכי לא יהיה לך טוב". לפי התיאור של המתלוננת אין מדובר במפגש אקראי ברחוב, ובוודאי שלא התקרבות שלה אליו כפי שטען ב"כ המשיב. האופן וההקשר בו נאמרו הדברים "חכי חכי לא יהיה לך טוב" די בהם כדי להקים תשתית ראיתית לכאורית לעבירת

האיומים, גם אם לדברי ב"כ המשיב יכול וניתן להציע פרשנות תמימה וידידותית לאמירה זו.

באשר להסתייגויות שהעלה ב"כ המשיב ביחס לאישום השלישי: בשל הסכמת ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה לא מצאתי ליתן החלטה מפורטת בעניין זה, רק בקצרה אציין כי הראיות בתיק מבוססות על הודעות המתלוננת, שיחות למוקד 100 שהוקלטו ותומללו, הודעות המשיב, דוח הצבעה והובלה, דוח עימות, הודעות של שכן-מר בלומנטל, אשר שמע רעש של צעקות שמע מישהו נופל על הרצפה, שמע אדם מתגלגל במדרגות, שמע דברים זזים בבית, שמע מכות, פיצוצים, לדבריו שוחח כמה ימים קודם לכן עם המשיב אשר סיפר לו שיש לו צו הרחקה.

בתיק הודעתו של אחיו של המשיב אשר ממנה עולה בין היתר כי המשיב ידע על ההרחקה מהמתלוננת. בתיק צילום של שיחת ווצאפ בין המשיב לאחיו.

בתיק הודעות של הצוות הרפואי אשר טיפל במתלוננת בבית החולים וכן תעודה רפואית המלמדת על ריבוי חתכים ושריטות בגופה: בצוואר, בבטן במותן שמאל וימין, בכפות ידיים וברגל, כמו גם צילומים של המתלוננת המתעדים את החבלות. דוח מד"א. דוחות פעולה של השוטרים אשר הגיעו לדירת המתלוננת, דוחות של השוטרים אשר השתלטו על המשיב, מדוח השוטר עולה כי המתלוננת פתחה את הדלת תוך שהמשיב מאחוריה מושך אותה, השוטר השתלט על המשיב ובעת ההשתלטות נפל מגופו של המשיב סכין מטבח מקופל, לדברי השוטר המשיב אמר לו שדקר את המתלוננת כי בגדה בו, בתיק צילום של הסכינים שנתפסו בזירה, של כתמי הדם אשר תועדו ברחבי הבית, על הקירות, על הרצפה, על הרהיטים, בתיק דוחות מז"פ. בתיק צווי ההרחקה שניתנו בעניינו של המשיב וצו ההגנה. הראיות שלעיל מהוות ראיות לכאורה בעוצמה גבוהה מאוד.

למעשה המשיב בהודעותיו קושר עצמו למרבית המיוחס לו, הגם שלא זוכר את ההשתלשלות בכל הנוגע לשימוש בסכין, ואף הציע כי יכול והמתלוננת פצעה את עצמה.

5. באשר לעילת מעצר: עסקינן בעילת מעצר סטטוטורית הן מכח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק והן מכח סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק.

6. באשר למדיניות שהתווה בית המשפט העליון בנוגע למעצרים של אלו המבצעים עבירות אלימות תוך שימוש בסכין ניתן ללמוד בין היתר מפסקי הדין שלהלן:

בש"פ 789/11 חאלד אבו אל היג'א נ' מדינת ישראל (6.2.11):

"מן העובדות המתוארות בכתב האישום עולה כי עבירת הפציעה שיוחסה למשיב, בוצעה תוך שימוש בסכין. משכך, נכון יהיה לבחון מקרה זה באספקלריה של הכלל שנקבע זה מכבר בפסיקה, גם באשר למי שלא הואשם בהחזקת סכין אך עובדת השימוש בו עלתה ונלמדה מעובדות כתב האישום, ולפיו, בהעדר נסיבות מיוחדות יורה בית המשפט על מעצרו עד תום ההליכים של העושה שימוש בסכין (ראו: בש"פ 2181/94 מיכאלי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.4.1994)). בקביעתו של כלל זה, לא זו בלבד שהפסיקה הצטרפה למחוקק, וחזקה את חזקת המסוכנות שנקבעה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, באשר לשימוש בסכין אלא,

שהיא אף קבעה מעין חזקה לפיה, על דרך הכלל, לא תמצא - עבור העושה שימוש בסכין - חלופת מעצר שיש בה כדי לאיין את מסוכנותו. "

בש"פ 2029/11 **עבדאללה חליחל נ' מדינת ישראל** (20.3.11):

"דומה שאין צורך להכביר מילים על הצורך לנקוט מדיניות מחמירה נגד תופעת הסכינאות, ועל כך שבעבירות כגון דא לא ניתן לאיין מסוכנותו של נאשם אלא בנסיבות חריגות בלבד (בש"פ 8534/07 איבגי נ' מדינת ישראל) (לא פורסם, 23.10.07); בש"פ 2181/94 מיכאלי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.4.94); עניין מנור, סעיף 7 להחלטה). בנסיבותיו של מקרה זה, ולנוכח עברו הפלילי של העורר והמאסר על תנאי המרחף מעל ראשו, איני סבור כי נסיבות חריגות שכאלה מתקיימות בענייננו."

7. הגם שקיימת עילת מעצר נגד המשיב הרי שעל פי סעיף 21 (ב) לחוק בית המשפט מחוייב לשקול אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של קביעת ערובה ותנאי ערובה שפגיעתם בחרותו של המשיב פחותה.

8. אין בידי המשיב להציג חלופת מעצר.

אף על פי כן, ביקש ב"כ המשיב להפנות את המשיב לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר שישפוך אור על נסיבות ביצוע העבירות, על מנת ששירות המבחן ישוחח עם המשיב והמתלוננת, על מנת שתיבחן חלופה מוסדית, על מנת שיבחן שילובו של המשיב בהליך גמילה, שכן לדבריו לפני כשנה המשיב עבר בהצלחה הליך גמילה, אך מעד. לדבריו המסוכנות שנשקפת מהמשיב היא רגעית על רקע השתייה, לדבריו המשיב לא הגיע אל המתלוננת על מנת לפצוע אותה אלא על מנת לנסות ולהגיע לשלום בית, על רקע משבר והליך גירושין.

המשיב אף הוא ביקש להשתלב בהליך גמילה.

9. ב"כ המבקשת התנגד להפניה לתסקיר, לאור המסוכנות הגבוהה הנלמדת מהעבירות המיוחסות למשיב ומעברו המכביד ועמד על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

10. תנאי בסיסי והכרחי לצורך שחרור לחלופת מעצר הוא היכולת ליתן אמון במשיב.

בחינתה של סוגיה זו תעשה, בין היתר, בהתייחס למספר תבחינים, בכללם: עברו של המשיב; התנהגותו במהלך האירועים מושאי כתב האישום; ונסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה (ראו: בש"פ 7129/15 **מדינת ישראל נ' גפני** (28.10.2015); בש"פ 6613/16 **ברלנד נ' מדינת ישראל** (15.09.2016)).

11. עברו של המשיב מכביד מאוד:

למשיב 5 הרשעות קודמות בעבירות פשע על פקודת הסמים, עבירות של הפרת הוראה חוקית, עבירות של הפרעה לשוטרים, התנהגות פרועה, החזקת סכין ובעבירות של חבלה חמורה כשהעברין מזויין. המשיב ריצה מספר עונשי מאסר בעברו.

בשנת 2015 נדון ל-36 חודשי מאסר לאחר שדקר אדם עם סכין שתי דקירות בגב ודקירה נוספת בבטן, נמלט מהמקום והותיר את המתלונן מתבוסס בדמו. למתלונן נגרמו פצעי דקירה עמוקים בגב ובבטן והיה צורך לנתחו.

בגין הרשעה זו תלוי ועומד כנגד המשיב מאסר מותנה בר הפעלה בן 12 חודשים, תנאי שלא היה בו כדי להרתיעו.

12. התנהגותו של המשיב במהלך האירועים מושאי כתב האישום מלמדת עליו שאין עליו מורא החוק.

המשיב על פי המתואר בכתב האישום הורחק פעמיים מהמתלוננת על ידי קצין משטרה ובנוסף ניתן צו הגנה על ידי בית המשפט ואף על פי כן פעם אחר פעם חזר המשיב והפר הוראות שניתנו בעניינו.

מעבר לאירוע הנוכחי למשיב כאמור 2 הרשעות קודמות בעבירות של הפרת הוראה חוקית.

באירוע הנוכחי עת הגיעו השוטרים למקום ניסה המשיב בכוח למנוע כניסתם לדירה.

13. לאחר שבחנתי את מכלול נתוניו של המשיב, הגעתי לכלל מסקנה כי המשיב לא השכיל לדלג על משוכת האמון.

14. כאמור, אין עסקינן בעבירה קלה, או במשיב שעברו מקל: מדובר בעבירות אלימות מן החמורות שהוגשו לבית משפט השלום (די בעיון בתמונת החתך שלאורך צווארה של המתלוננת כדי להתרשם שתוצאות התקיפה כפשע בין לבין המוות).

עסקינן במשיב אשר הוכיח בהתנהלותו בפרשה הנוכחית ובהתנהלותו בעבר כי בטחונו של הציבור ושלמות גופו הינם הפקר בעיניו.

15. כל חלופת מעצר טומנת בחובה מידה של "סיכון", נדמה כי בנסיבות שבפני, סיכון שכזה יהיה בלתי מחושב, ועלול לעלות בחייה של המתלוננת.

16. מסוכנותו של המשיב כפי שנלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו ומעברו המכביד היא ברף העליון. מסוכנות זו וחוסר היכולת ליתן אמון במשיב, מביאים אותי לכלל מסקנה כי **עניינו של המשיב נמנה על אותם מקרים בהם שום חלופת מעצר לא תסכון.**

17. באשר לבחינת שילובו של המשיב בהליך גמילה:

בית המשפט העליון קבע לא אחת כי ככלל השלב הראוי לבחינת הפניה למסגרת טיפולית הוא שלב גזירת הדין.
(בש"פ 1981/11 מ"י נ' סויסה (21.3.11), בש"פ 7750/17 מ"י נ' פרוס (17.10.17)).

ראו לאחרונה פסיקתו של בית המשפט העליון בבש"פ 9177/18 פלוני נ' מ"י (2.1.19):

"כפי שהבהרתי בעניין פרוס, שליחתו של נאשם לטיפול במסגרת טיפולית בשלב דיוני המעצר הוא בגדר הקדמת המאוחר ועלול גם ליצור ציפיות בלב הנאשם ולכבול את ידי המותב הדין בתיק בשלב גזירת דינו של הנאשם...

כל מקרה נבחן לגופו. כמצוין לעיל, אכן לכלל נקבעו חריגים כאשר העיקרי שבהם הוא מקום שהנאשם כבר היה מצוי בקהילה טיפולית קודם לביצוע העבירות בגין עומד לדין ועל יסודם נעצר, ברם, בענייננו אין חולק שתנאי זה אינו מתקיים ולכאורה אף לא שני התנאים המצטברים האחרים".

המשיב שבפני לא החל בהליך טיפולי טרם מעצרו, עניינו אינו נכלל בגדר אותם החריגים, וממילא, גם שחרור למסגרת טיפולית מותנה ביכולת ליתן אמון במשיב.

בהעדר יכולת ליתן אמון במשיב ולאור מסוכנותו הרבה, גם חלופת מעצר מוסדית או טיפולית לא תסכון.

18. בנסיבות המפורטות לעיל לא מצאתי טעם בקבלת תסקיר, ולא מצאתי טעם להעמיס שלא לצורך על שירות המבחן (ראו: בש"פ 45/10 פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל (8.1.10) בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.01.2015); בש"פ 4513/16 דומראני נ' מדינת ישראל (22.06.2016); בש"פ 1495/17 מדינת ישראל נ' זאודי (21.02.2017); בש"פ 5462/17 לוי ואח' נ' מדינת ישראל (15.8.17)).

19. לאור האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

20. המזכירות תנתב את התיק העיקרי אל כב' ס"נ השופט אבשלום מאושר לצורך קביעת דיון בפניו.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ט, 30 אפריל 2019, במעמד הצדדים.

